

בבית המשפט המחוזי בחיפה

מועד החתימה על המסמך: 11/08/2024

בעניין שבין:

רות קוליאן ת.ז. מס' 040683468

מרחוב הרמחל 3, פתח תקווה

דוא"ל: bmrk2704@gmail.com

טלפון: 053-5567557

ע"י ב"כ עוה"ד האני טנוס 22781 ו/או עו"ד ניזאר טנוס 63280

טנוס עורכי דין

מרחוב אליהו הנביא 1 חיפה

טלפון: 04-8880860, פקס: 04-6801900

דוא"ל: office@tannous-law.com

התובעת

נגד

1. החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ ח.פ. 510482136,

מרחוב הרב כהנמן 129, בני ברק.

2. גבינות משק יעקובס בע"מ, ח.פ. 513208785

רחוב הישיבה, כפר הרא"ה.

3. גבינות הכפר בע"מ, ח.פ. 512364183

מרחוב הקישון 6, יבנה, 8110002

4. א.א. סיימן סחר בע"מ, ח.פ. 511120321

מרחוב הסדנאות 4, הרצליה, 4672831

5. יורו מחלבות אירופה (גטלד-פרוסט) בע"מ, ח.פ. 520034828

מרחוב נחל חריף 4, יבנה, 8122216

הנתבעות

תובענה ייצוגית

בהתאם לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006

א. מידע על הצדדים:

1. התובעת הינה תושבת העיר פתח תקווה. התובעת תהיה מיוצגת ע"י ב"כ הנ"ל ואשר

כתובתם לצורכי המצאת כתבי בי-דין הנה כמצוין לעיל.

2. הנתבעות משווקות מוצרים רבים כמפורט בהמשך. הנתבעות הינן חברות מאוגדות כחוק בישראל ומוצריהן משווקים בפריסה ארצית בכל רשתות השיווק במדינה.
3. הנתבעות משווקות חלב ומוצרי חלב, לרבות גבינות.

ב. פירוט העובדות:

4. על אריזות המוצרים סימנו הנתבעות והטביעו את הסימון "לשימוש עד " /או " ת.א" בכל הנוגע לתאריך הרלוונטי לצריכת המוצרים.
5. התובעת מציינת כי היא רכשה את מוצרי הנתבעות עליהם מוטבע הכיתוב וההנחיה לצריכה עם הכיתוב "לשימוש עד" /או " ת.א" . עוד מציינת התובעת כי מדרכה היא בודקת את תאריכי התפוגה על המוצרים לפי הצריכה, ולכן כשראתה כי חל המועד הנקוב על המוצרים, היא לא השתמשה במוצרים, אלא זרקה את המוצרים לפח הזבל, שכן המועד הנקוב ליד " לשימוש עד " או " ת.א" חלף. לדוגמא, אם היה כתוב לשימוש עד 1/6/2024, אזי ביום 2/6/2024 התובעת לא צרכה את המוצרים, אלא זרקה אותם לפח הזבל, שכן מבחינתה יום 1/6/24 הוא יום הצריכה האחרון המותר שכן לאחר מכן המוצרים לא יהיו ראויים לשימוש שכן המועד האחרון לשימוש חלף.
6. התובעת מציינת כי היה על הנתבעות לשווק את המוצרים עם הכיתוב " עדיף להשתמש לפני", ולהלן יינתן פירוט לגבי ההבדלים והמשמעויות של הדברים, שכן אין מדובר בביטויים סתמיים, אלא כאלה המכוונים התנהגות ומשפיעים על החלטות הצרכנים, חברי הקבוצה בהליך זה.

ג. המסגרת הנורמטיבית:

7. המסגרת הנורמטיבית מקורה **בתקן ישראלי 1145- סימון מזון ארוז מראש** (להלן: "התקן"), אשר הינו תקן ישראלי רשמי המחייב את כל הנתבעות, וזאת לפי המפורט להלן.
8. **בכדי להמשיך ולנתח נפנה לצו הגנת הצרכן (סימון ואריזה של מוצרי מזון) התשנ"ט - 1998 אשר קובע כדלקמן :**

סעיף 1, הגדרות :

מזון – דבר המיועד לצריכת אדם באכילה, בשתייה או בלעיסה, לרבות חומרי מוצא ותוספות, למעט חומרים המשמים ברפואה בלבד ;

תקן ישראלי ות"י – תקן כמשמעותו בסעיף 6 לחוק התקנים התשי"ג-1953, ושהופקד לעיון הציבור במקומות המפורטים בהודעה בדבר המקומות להפקדת תקנים רשמיים שפורסמה בילקוט המפרסמים התשל"ו.

סעיף 2, סימון :

סימון מוצר מזון ארוז מראש יהיה כמפורט בתקן ישראלי ת"י 1145, סימון מזון ארוז מראש.

המבקשים מציינים כי כל המוצרים נשוא בקשת האישור נכנסים להגדרת המונח מזון לפי סעיף 1 לעיל.

9. **נחזור שוב לתקן ישראלי 1145 אשר** עושה הבחנה בין שתי קבוצות של מוצרים וזאת בהתאם לתכונות עמידות המוצר, ולגבי כל קבוצה נקבע כיצד יש לסמן את התאריך על המוצרים.

10. כאשר הסימון "**עדיף להשתמש לפני**", הוא סימון ברירת המחדל והוא מתייחס לקבוצת האיכות שמוגדרת כדלקמן :

מוצרים שאינם רגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי ; כלומר אלה שאינם עלולים, לאחר תקופה קצרה להוות לסכנה מיידית לבריאות בני האדם בחלוף התאריך. המשמעות : התאריך שישומו מתייחס לאיכות המוצר. זה הסימון שיש לרשום על מוצרים שאין בצריכתם סכנה לצרכן, היינו שאינם עלולים לאחר תקופה קצרה להוות סכנה מיידית לבריאות בני אדם, בחלוף התאריך.

11. כאשר הסימון "**לשימוש עד**" הינו סימון המתייחס לבטיחות :

יחול רק לגבי מוצרים הרגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי, ועל כן עלולים להוות סכנה מיידית לבריאות בני אדם לאחר תקופה קצרה, התאריך מתייחס לבטיחות צריכת המוצר, כפי שהדבר קבוע והודגש בסעיף 9.4 לתקן.

12. סיכומו של דבר הוא כי מוצר הרגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ועל כן עלול לאחר תקופה קצרה להוות סכנה מיידית לבריאות בני אדם) יסומן תאריך אחרון לשימוש במלים "**לשימוש עד**". כדי לסמן בסימון "**לשימוש עד**" נדרש להתקיים תנאי כפול : גם רגישות (הדרישה כי המוצר יהיה רגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי) וגם סכנה, כלומר שהרגישות תגרום לסכנה מיידית לבריאות בני האדם.

13. **סעיף 9.2 לתקן הישראלי קובע כדלקמן :**

במוצרי מזון, למעט, מוצרי מזון רגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ראו סעיף 9.4) יסומן התאריך המצוין את העמידות המינימלית, דהיינו התאריך שעדיו המזון שומר על תכונותיו המיוחדות כאשר הוא מאוחסן בתנאים נאותים, וסעיף 9.2.1 קבע את המלים המקדימות וכך נקבע: **עדיף להשתמש לפני** (כאשר התאריך המסומן כולל ציון של יום), או **עדיף להשתמש לפני סוף** (כאשר התאריך המסומן אינו כולל ציון של יום). סעיף 9.2.2: לאחר המילים המקדימות יצוין התאריך עצמו, או לחלופין, המקום על האריזה שבו סומן התאריך. לפי הצורך יצוינו גם תנאי ההחסנה הדרושים להשגת תקופת העמידות שסומנה.

14. סעיף 9.4 לתקן הישראלי קבוע כדלקמן:

מוצר מזון הרגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ועל כן עלול לאחר תקופה קצרה להוות סכנה מיידית לבריאות בני אדם) יסומן בתאריך **אחרון לשימוש** וזאת במקום סימון התאריך המצוין את העמידות המינימלית של המוצר (היינו: במקום הסימן עדיף להשתמש לפני), בסעיף 9.4.1 נקבע כי מהות התאריך המסומן המצוין במלים לשימוש עד בתוספת ציון התאריך עצמו, או לחלופין המקום על האריזה שבו סומן התאריך. סעיף 9.4.2 קבע כי התאריך המסומן יכלול ציון גלוי של יום וחודש; אפשר לסמן גם את השנה.

15. התובעת מציינת כי תקן ישראלי 1145 מחייב מכוח חוק התקנים תשי"ג 1953 וזאת מכוח האמור בסעיפים 8 ו 9 לחוק התקנים.

16. התובעת מציינת כי צרכה את המוצרים המפורטים לעיל, ואשר משווקים על ידי הנתבעות, ובהמשך יינתן פירוט עובדתי יותר, אך התובעת מציינת כי הנתבעות הטעו אותה לאור העובדה כי על המוצרים היה הכיתוב "לשימוש עד" ו/או "ת.א" עם כל המשמעות העולות, כמפורט בבקשת האישור.

17. התובעת פנתה באמצעות הח"מ למומחה טכנולוג מזון אשר חיווה את דעתו בעניין, ובין היתר הוא התייחס לכל משיבה ומשיבה ומגיע למסקנה אחת לגביהן, והיא כי על המוצרים הנ"ל יש לכתוב "עדיף להשתמש לפני" וכי הכיתוב "לשימוש עד" או הכיתוב "ת.א" אינו נכון.

18. יש לציין כי המומחה התייחס גם לפסיקה שניתנה בהליך דומה בו היו שאלות דומות של עובדה ומשפט בעניין ת"צ 33488-05-17 בעניין וינקר ואח' נגד תנובה (פורסם בנבו ביום 31/5/2022).

ד. המקרה העובדתי של התובעת:

19. התובעת רוכשת את המוצרים הנ"ל באופן תכוף, עברה ועבור בני ביתה, ומוצרים אלה שכיחים במקרה ביתה של התובעת. התובעת מציינת כי היא נוהגת לראות את התאריכים

בעת השימוש, ולכן בכל פעם שהיא באה להשתמש במוצרים, ורואה כי התאריך עבר היא זורקת את המוצרים לפח.

20. התובעת מציינת כי לאור העובדה כי היא זרקה את המוצרים בהתבסס על הכיתוב " לשימוש עד" או " ת.א" הגם כי מוצרים אלה הכילו עדיין מתוכן המוצר, הרי בכך נגרם לה נזק כלכלי קלאסי, הן לאור העובדה כי שילמה מחיר מלא על המוצר אך נאלצה לזרוקו טרם השימוש המלא, והן לאור העובדה כי היא נוהגת לקנות את המוצרים בצורה קבועה, ובכך הוציאה עוד כספים בכדי לרכוש את המוצרים נשוא בקשת האישור.

21. התובעת מציינת כי היא אינה זוכרת במדויק את התאריכים, אך היא יכולה להצהיר כי היא רוכשת את המוצרים בצורה קבועה, ולא פעם ואף יותר, היא נתקלה בעובדה כי נאלצה לזרוק מוצרים לא ריקים רק בגלל הגעת התאריך הכתוב, והתובעת מציינת כי מעולם לא עלה בדעתה לצרוך את המוצרים בחלוף המועד.

22. התובעת מציינת כי לאור האמור לעיל קמה לה זכות תביעה נגד הנתבעות מכוח עילות אלה:

(1). הטעיה מכוח סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן וסעיף 4 לחוק הגנת הצרכן .

(2). עוולת הרשלנות מכוח סעיפים 35-36 לפקודת הנזיקין.

(3). עשיית עושר ולא במשפט .

(4). עילה מכוח הפרת חובה חקוקה סעיף 63 לפקודת הנזיקין

ה. עילות התביעה:

הטעיה לפי סעיפים 2, 4 לחוק הגנת הצרכן התשמ"א-1981:

23. סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן"), קובע כלהלן:

לא יעשה עוסק דבר - במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת, לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה - העלול להטעות צרכן בכל ענין מהותי בעסקה (להלן - הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו עניינים אלה כמהותיים בעסקה:

הטיב, המהות, הכמות והסוג של נכס או שירות;

(4) השימוש שניתן לעשות בנכס או שירות, התועלת שניתן להפיק מהם והסיכונים

הכרוכים בהם

(9) תאריך הייצור של הנכס או תאריך תפוגתו

(11) התאמתו של הנכס או השירות לתקן,

24. התובעת מציינת כי הנתבעות אחראיות גם מכוח האמור בסעיף 2(ב) אשר קבוע כדלקמן:
לא ימכור עוסק, לא ייבא ולא יחזיק לצרכי מסחר נכס שיש בו הטעיה ולא ישתמש בנכס כאמור למתן שירות.

25. חוק הגנת הצרכן הינו חוק מהחשובים ביותר, והוא נוגע לכל בית ובית במדינה. הוא משפיע על חיינו בצורה הכי ישירה, שכן הוא מכוון לסחר הוגן ונחוץ מאוד לשם הסדרת היחסים שבין הצרכן עם בית העסק, שכן היא מתרחשת לרוב בזירה בלתי מאוזנת, וכאן נכנס לתמונה המחוקק אשר בכדי לאזן את המצב הקיים הטיל חבות מוגברת לעוסקים בכל העניינים שעיקרם איסור הטעיה, איסור ניצול מצוקה, חובת גילוי, וכל החובות האלה יחדיו נועדו לאפשר לצרכנים קבלת החלטות מושכלות על בסיס מידע מלא ונטול לחצים פסולים של עוסקים.

26. תכליתו של החוק הוא להגן על הצרכן, ובין היתר על ידי מניעת הטעית הצרכנים, וכן לגרום לעוסקים להביא לידיעת הצרכנים מידע מלא אודות המוצר הנרכש; יפים לענייננו, דברי כב' השופטת שטרסברג כהן ברע"א 2837/98 ארד נ' בזק, פ"ד נד (1) 607, 600:

"ההטעיה נוצרת כאשר קיים פער בין הדברים הנאמרים (או המוסתרים) לבין המציאות; הטעיה יכולה ללוש שתי צורות: האחת, הטעיה במעשה על דרך של מצג שווא הכולל פרטים שאינם תואמים את המציאות; והשנייה, הטעיה במחדל, קרי: אי גילוי פרטים מקום שיש חובה לגלותם",,,, הרי שהאיסור מכוח חוק הגנת הצרכן רחב יותר והוא חל על כל דבר, העלול להטעות צרכן גם אם הלה לא הוטעה בפועל".

27. עניינו הרואות כי עסקינן בעניין מהותי בעסקה כלשון סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן אשר קובע רשימה של חזקות שבהתרחשותן ההטעיה היא עניין מהותי, ובעניינינו מדובר בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, בין היתר לפי החזקות המובאות בסעיפים הקטנים לעיל.

28. חובת הגילוי הינה מצרך חשוב מאוד, ואין מחלוקת כי עסקינן בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, שכן סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן קובע רשימה של חזקות שמקימות הטעיה בעניין מהותי ובעניינינו מדובר בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, ובין היתר לפי החזקות הבאות:

סעיף קטן (1) - המשיבה לא סיפקה למבקש כלום לגבי טיב איכות המוצר
סעיף קטן (4) - המשיבה לא סיפקה למבקש את המידע הנכון לגבי מועד השימוש
שניתן לעשות במוצר, ואת התועלת הנכונה בכל הנוגע למועד השימוש
סעיף קטן (9) תאריך הייצור של הנכס או תאריך תפוגתו.
סעיף קטן (11) התאמתו של הנכס או השירות לתקן,

29. הנתבעות בעניינו הטעו את הצרכן במעשה ובמחדל בכך שהן נמנעו מלהעלות בפני לקוחותיהן ובכללם התובעת, את המידע החשוב והרלוונטי ואשר מהווים עבירה על

הוראות סעיף 2 (א) לחוק הנ"ל, ובכך הן הטעו את לקוחותיהן כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון ביחס לשיווק חיתומים פגומים ברע"א 3814/14 בעניין חוגלה קימברלי שיווק בע"מ נ' מיה גד מסטיי שם נקבע: **בית המשפט המחוזי אף צדק כשציון כי הטעיה יכולה להיות גם על דרך של מחדל, כפי שאירע לכאורה.**

30. חוק הגנת הצרכן בא להשליט נורמות התנהגות המטילות על "עוסק" חובות מוגברות ביחסיו עם ה"צרכן", ולקבוע כללי משחק הוגנים אשר ימנעו מן העוסק לנצל את מעמדו הכלכלי העדיף על מנת להתעשר על חשבון הצרכן. לכן קובע החוק שורה של חובות ואיסורים, שמטרתם למנוע הטעיית הצרכן, להביא לידיעתו מידע מלא ככל האפשר על טיב העסקה שהוא עומד לעשות ולתת לו את הכלים לממש את זכויותיו (ראה: **דברי כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"א 1977/97 ברזני נ. בזק חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נה(4) 584, 598, ודברי כב' השופט מ. חשין בדנ"א 5712/01 ברזני נ. בזק חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, תק-על 2003(1) 847.**

31. חוק הגנת הצרכן חל ביחסים שבין "עוסק" לבין "צרכן". "עוסק" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"מי שמוכר נכס או נותן שירות דרך עיסוק, כולל יצרן". הגדרה זו כוללת את הנתבעות, ואין מחלוקת על כך. אין מניעה שלקוחות מסוג זה יכללו בתובענה מכוח עילות תביעה אחרות, כמו הטעיה לפי חוק החוזים, מצג שווא רשלני או עשיית עושר ולא במשפט

32. סעיף 31(א) לחוק הגנת הצרכן קובע: **"דין מעשה או מחדל בניגוד לפרקים ב', ג' או ד' כדין עוולה לפי פקודת הנזיקין [נוסח חדש]"**. סעיף 31(א) קובע: **"הזכות לסעדים בשל עוולה כאמור נתונה לצרכן שנפגע מהעוולה..."**. לאור הוראות אלו, נפסק בדיון הנוסף בעניין ברזני הנ"ל כי הטעית צרכן היא עוולה נזיקית, שחלים עליה עיקרי היסוד והדוקטרינות שבפקודת הנזיקין, כולל אלו הנוגעות לקשר הסיבתי ולהיקף הפיצוי לאור סעיפים 64 ו-76 לפקודה (ראה פסק הדין **בדעת הרוב מפי כב' השופט מ. חשין, פסקאות 11, 36-31.**)

33. לעניין חובת הגילוי, בעניין מפעל הפיס בע"מ נ' אברהם מנגלה (רע"א 10741/02 - פורסם בנבו 20/2/03) התייחס בית המשפט העליון לסוגיה זו וקבע שם כדלקמן: **"הימנעותו של מפעל הפיס מגילוי עובדת חלוקתו של הפרס הראשון בסדרה מסוימת, הינה משום מחדל של "עוסק" - מפעל הפיס - "העלול להטעות צרכן" -**

34. עוד נקבע כי יסודותיה של עוולת ההטעיה כאשר מדובר בעוולה נזיקית כפי שהדברים נקבעו בדנ"א 5712/01 בעניין יוסף ברזני נ' בזק פ"ד נו (6) 385, הם אלה: (1) מעשה או מחדל העלול להטעות צרכן (2) הטעיה בעניין מהותי בעסקה (3) הסתמכות מצד הצרכן על מצג המטעה (4) גרימתו של נזק.

35. התובעת מציינת כי הנתבעות הטעו את לקוחותיהן בעניין מהותי גם במחדל בהתאם לאמור לעיל, הגם כי בסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן לא נדרשת הוכחת הטעיה בפועל, אלא די בכך שקיים פוטנציאל של הטעיה, אך בהליך דגן הנתבעות כן הטעו את התובעת. התובעת

הסתמכה על הכיתוב שעל המוצרים . התובעת מציינת כי נגרמו לה נזקים ממוניים ישירים ואישיים, וזאת בהתבסס על העובדה כי הנתבעות הטעו אותה במידע חשוב, תוך כדי גרימת נזק כלכלי חד משמעי, הנובע מההטעיה עצמה.

התובעת מציינת כי בנוסף לאמור לעיל הנתבעות הפרו את הוראות סעיף 4 (א) (1) לחוק הגנת הצרכן אשר קובע כדלקמן: **עוסק חייב לגלות לצרכן – כל פגם או איכות נחותה או תכונה אחרת הידועים לו, המפחיתים באופן משמעותי מערכו של הנכס;**

36. הנתבעות לא גילו לצרכן אודות האיכות של המוצר בתאריך הרלוונטי, ואף הטעו אותו, וגרמו לו לזרוק את המוצר ולא להשתמש בו, ובכך "איבדו" כספים, ואף נאלצו לקנות מוצרים חדשים.

(2) עילת תביעה מכוח עוולת רשלנות:

37. סעיף 35-36 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש], קובעים את ההגדרה של עוולת הרשלנות

38. הנתבעות חבות כלפי התובעת ויתר חברי הקבוצה בחובת זהירות מושגית וקונקרטי. הנתבעות הפרו חובת זהירות זו וגרמו למבקשת וליתר חברי הקבוצה נזק כלכלי, כאשר לא סימנו כראוי וככל חברה סבירה את המוצרים נשוא בקשות האישר .

39. התובעת מציינת כי עוולת הרשלנות מורכבת משלושה יסודות, **(א) קיום חובת זהירות,** **(ב) הפרת חובת הזהירות (ג) וגרימה של נזק** וזאת בהתאם לדברים שנקבעו בשורה ארוכה של פסקי דין, ולכן עתה נעשה ניתוח ויישום קצר לעובדות המקרה דנן, נשוא בקשת האישור, לבין התנהלות הנתבעות.

40. לעניין חובת הזהירות, התובעת תטען כי למשיבות יש אחריות מושגית וקונקרטי כלפי לקוחותיהן אשר הן מוכרות להם מוצרים וגובות מהן כספים בגין שירות זה, ולכן ברור כי עליהן לנקוט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים בכדי למנוע התרחשות אירועים שיש בהם כדי לגרום לנזקים על שלל גווני הנזק לכלל הלקוחות. בפסק הדין בעניין ין ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש פ"ד לו (1) קבע מספר הלכות חשובות שמתקיימות במקרה דנן, ואשר הלכות אלה מגדירות את הבסיס לעוולת הרשלנות.

41. התובעת מציינת עוד כי למשיבות יש חובת זהירות מושגית כלפיה וכלפי חברי הקבוצה, שם נקבע כי "קיומה של חובת הזהירות המושגית נקבע על-פי מבחן הצפיות. המבחן הוא, אם אדם סביר "צריך היה" (ought) לצפות להתרחשות הנזק. נקודת המוצא העקרונית היא, כי מקום שניתן לצפות נזק, כעניין טכני, קיימת חובת זהירות מושגית. התובעת מציינת כי כמו חובת הזהירות המושגית, כך גם חובת הזהירות הקונקרטי, נקבעת על-

פי מבחן הצפיות. השאלה היא, אם אדם סביר יכול היה לצפות בנסיבותיו המיוחדות של המקרה - את התרחשות הנזק, ואם התשובה על כך היא בחיוב, אם אדם סביר צריך היה, כעניין שבמדיניות, לצפות את התרחשותו של אותו נזק. השאלה הראשונה היא טכנית באופייה. תשובה שלילית עליה מסיימת את הבחינה, שכן באין אפשרות צפייה בפועל, אין חובת זהירות. אנחנו בתחום הרשלנות ולא בתחום החובות המוחלטות. השאלה השנייה היא נורמטיבית באופייה, וקשורה בהכרעה ערכית באשר למה צריך לצפות בנסיבותיו של המקרה הקונקרטי"

42. הנה עולה מכל המתואר לעיל כי הנתבעות הציגו מצג שווא רשלני בכך שלא הציגו בפני הלקוחות שלהן את המידע הרלוונטי הנדרש ואף הסתירו מידע חיוני אשר בהינתנו היקף התנהגות הלקוח הייתה שונה וזו הייתה הסיבה שבעטייה הן נמנעו מלהציג מידע זה. היה על הנתבעות לבצע את הבדיקות הדרושות ולהודיע לצרכנים כל טיבם של המוצרים ועל היקף השימוש במיוחד תאריכי השימוש האחרונים, ולבטח לא על ידי הכיתוב "לשימוש עד " או " ת.א."

עשיית עושר ולא במשפט:

43. סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט התשל"ט - 1979 קובע באופן הבא:

"מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכייה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שווייה."
אחת היא אם באה הזכייה מפעולת הזוכה, מפעולת המזכה או בדרך אחרת.

44. נפסק כי:

"הרעיון המונח ביסוד דיני עשיית עושר ולא במשפט הוא מניעת התעשרות הנתבע על חשבון המבקש".

- ר' 815/92 מנחמי ובניו נגד יכלי בידור בע"מ

45. שלושה הם היסודות שהתקיימותם מבססת חובת השבה בגין עילת עשיית עושר ולא במשפט:

קבלה של נכס, שירות או טובת הנאה אחרת על ידי הזוכה (התעשרות);
התעשרות באה לזוכה מן המזכה או על חשבון המזכה (קשר סיבתי);
התעשרות הזוכה נעשתה "שלא על פי זכות שבדין";

- ר' רע"א Buffalo Boots GMBH 502/04 נ' גלי - רשת חנויות נעליים, נח(5) 487.

46. ברור לכל כי הנתבעות מקיימות את כל התנאים שכן בדרך הסימון הן גרמו ללקוחות לזרוק מוצרים שניתן היה עוד לצרוך אותם, והדבר גרם למבקשת ולחברי הקבוצה לקנות מוצרים נוספים תחת המוצרים שנזרקו "טרם עת". חברי הקבוצה הלכו וקנו שוב ושוב את המוצרים שהיו להם בבית, ואשר מתברר עתה, כטענת התובעת, כי היו ניתנים לשימוש. הנתבעות התעשרו שלא כדין בגין ההתנהגות הנ"ל שכן הן מכרו עוד ועוד מצורים, כי אין מדובר במוצרים חד פעמיים, אלא במוצרים הנמצאים בשימוש קבוע בכל בתי האב במדינה. יש לציין כי בשלב הזה אין לשלול את קיומה של עילה זו והדבר נקבע בהחלטת האישיור שניתנה בהליך תנובה הנ"ל (סעיף 75 להחלטה).

הפרת חובה חקוקה ע"פ סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]:

47. מעשי הנתבעות ו/או מחדליהן, כפי שתוארו לעיל, עולים כדי הפרת חובה חקוקה, עולה מכוח סעיף 63 לפקודת הנזיקין, אשר קובע כהאי לישנא:

"מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק — למעט פקודה זו — והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו."

48. לעניין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני.

49. בפסיקה פורטו היסודות הנדרשים לצורך קיום עוולת הפרת חובה חקוקה, והם הוגדרו ל 5 יסודות שיש בהתקיימותם כדי להוכיח את קיום העוולה:

א. **קיום חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק:** ברור מאליהם כרי הנתבעות מחויבות לשווק את מוצריהן בהתאם להוראות תקן ישראלי 1145.

ב. **החיקוק נועד לטובתו של הנזוק;** אין כל ספק כלל וכלל כי " תקנות הגנת הצרכן " נועדו לטובת הלקוח אשר אמור לדעת את כל הנתונים והעלויות בכרוכות בקבלת השירות.

ג. **המזיק הפר את החובה המוטלת עליו;** הוכח מעל לכל ספק כי הנתבעות הפרו את הוראות תקן 1145.

ד. **ההפרה גרמה לניזוק נזק;** בעקבות מחדלי הנתבעות כפי שתוארו לעיל וכפי שהוכחו נגרם למבקשת נזק, כאשר נבצר מהתובעת לבצע רכישה מושכלת ולרכוש את המוצר המתאים ביותר לצרכיה ולדרישותיה.

ה. **הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזקים אליו נתכוון החיקוק:** מטרת הוראות " תקנות הגנת הצרכן " ברורות, ואין עוררין כי המטרה הינה למנוע מהתובעת ומכלל חברי קבוצה אשר ייצוגם נדרש בהליך דנן, רכישת מוצרים המסומנים בניגוד לדין.

50. התובעת מציינת כי הוראות התקנות המחייבות את הנתבעות לא באו בכדי לרצד את ספר החוקים בלבד, אלא מטרתן לגרום למשיבות ולחברות דומות לפעול באופן שקוף לפי הוראות תקנות אלה, וזו הייתה הסיבה להתקנת התקנות אבל עיינו הוראות כי הנתבעות הפרו ברגל גסה את הוראות כל סעיפי התקנות.

51. התובעת מציינת כי ברור כי הנתבעות הפר את הוראות תקן ישראלי רשמי 1145 כמפורט לעיל, את הוראות צו הגנת הצרכן (סימון ואריזה של מוצרי מזון) התשנ"ט-1998 ואת הוראות סעיפים 8 ו 9 לחוק התקנים התשי"ג-1953.

52. יש לציין כי בעניין תנובה נקבע בסעיף 66 כדלקמן:

"סבורה אני כי הוכחו ברמה הלכאורית חובת זהירות של המשיבה כלפי הצרכנים והפרתה בסימון השגוי, והנזק הממוני לחברי הקבוצה בהשלכת המוצרים הנלמד מעצם הפרת התקן, לכאורה (גם אם לא היקפו). אשר ליסוד ההתרשלות, אכן, לפי ההלכה הפסוקה, אין זהות בין הפרת חובה חקוקה לבין רשלנות, ובמקרים פרטניים נדרש בירור האם סטייה מהוראות הדין עלתה כדי רשלנות. בנסיבות ענייננו המשיבה, יצרנית מוצרי חלב מובילה בישראל, סימנה משך שנים את מוצריה לכאורה שלא בהתאם להוראות התקן המחייבות סימון שונה בהתאם לתכונות המוצרים באופן שיאפשר לצרכן להימנע מלהשליך מוצר במקרים המתאימים. דומה שלא לנסיבות מעין אלו כוונה הפסיקה שאזכרה המשיבה ובענייננו הסימון השגוי עולה, לכאורה, כדי התרשלות. אם כן, נראה כי הוכח ברמה הלכאורית גם יסוד ההתרשלות כדי להכריע כי קיימת אפשרות סבירה שהעילה תוכרע לטובת הקבוצה."

53. כאמור לעיל הערכת הנזק תתבסס על 10% מערך המוצרים ולכן הנזק של התובעת מוגדר כדלקמן:

54. 10% ממחיר ממוצע ממוצרי הנתבעת = 1 ₪.

55. 10% ממחיר ממוצע ממוצרי הנתבעת = 2 ₪.

56. 10% ממחיר ממוצע ממוצר הנתבעת = 3 ₪.

57. 10% ממחיר ממוצע ממוצר הנתבעת = 4 ₪.

58. 10% ממחיר ממוצע ממוצר הנתבעת = 5 ₪.

59. סך נזקו הממוני של התובעת עומד על סך של 40 ₪.

60. לגבי נזק לא ממוני, החישוב ייעשה כאמור לעיל לפני הערכה של 20 ₪.

61. אשר על כן יש להזמין את הנתבעות לדין ולחייבן לשלם לתובעת סכום של ₪60 בצירוף ריבית והצמדה ובתוספת שכ"ט עו"ד ומע"מ כדין.

ניזאר טנוס, עו"ד

האני טנוס, עו"ד

טנוס עורכי דין
ב"כ התובעת

בבית המשפט המחוזי בחיפה

מועד החתימה על המסמך: 08/08/2024

בעניין שבין :

רות קוליאן ת.ז. מס' 040683468

מרחוב הרמחל 3, פתח תקווה

דוא"ל : bmrk2704@gmail.com

טלפון : 053-5567557

ע"י ב"כ עוה"ד האני טנוס 22781 /או עו"ד ניזאר טנוס 63280

טנוס עורכי דין

מרחוב אליהו הנביא 1 חיפה

טלפון : 04-8880860 , פקסי : 04-6801900

דוא"ל : office@tannous-law.com

המבקשת

נגד

1. החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ ח.פ. 510482136, מרחוב הרב כהנמן 129, בני ברק.
2. גבינות משק יעקובס בע"מ, ח.פ. : 513208785 רחוב הישיבה, כפר הרא"ה.
3. גבינות הכפר בע"מ, ח.פ. : 512364183 מרחוב הקישון 6, יבנה, 8110002
4. א.א. סיימן סחר בע"מ, ח.פ. : 511120321 מרחוב הסדנאות 4, הרצליה, 4672831
5. יורו מחלבות אירופה (גטלד-פרוסט) בע"מ, ח.פ. : 520034828 מרחוב נחל חריף 4, יבנה, 8122216

המשיבות

הסעדים המבוקשים : כספית, צו עשה וסעד הצהרתי

עילות התביעה : עשיית עושר ולא במשפט, חוק החוזים, הצהרתית.

סכום התביעה : ש"ח נזק ממוני 12,000,000 ש"ח ועוד ש"ח נזק לא ממוני = 6,000,000 ש"ח

סכום התביעה לכל חברי הקבוצה : 18,000,000 ש"ח

סכום האגרה לתשלום : 16,256 ש"ח (מתצית ראשונה 5,588 ש"ח) בהתאם לתקנה 7 לתקנות בתי

המשפט (אגרות) תשס"ז-2007 ופרט 11 לתוספת לתקנת אלו .

נ"ק א"ס : כס ס"ק

1

קיומו של הליך נוסף : על ידי משרד הח"מ הוגשו שתי בקשות לאישור הנושאות שאלות משותפות של עובדה ומשפט לבית משפט מחוזי חיפה אשר נותבו לכבי השופט עלי, ת"צ 51063-06-24, ת"צ 54883-06-24. כמו כן בסוגיה זו ניתנו החלטות בהליכים המכילים בתוכם שאלות דומות של עובדה ומשפט, הראשון ת"צ 45599-06-16 בעניין שוקרון נגד יפאורה שם ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 28/4/22 שאישר הסדר פשרה לאחר שבקשת האישור אושרה וערעור שהוגש עליה נדחה. השני מתייחס להליך ת"צ 33488-05-17 בעניין וינקר נגד תנובה שם אושרת בקשת האישור בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 31/5/22. הוגשו שני ערעורים לבית משפט עליון (רע"א 6182-22, רע"א 1786-23) אשר נדחו בהחלטה מיום 24/08/2023.

הזמנה לדין: הואיל והמבקשת הגישה נגדכן בקשה לאישור תובענה כייצוגית, אתן מוזמנות להגיש כתב תשובה לבקשת האישור כייצוגית בתוך תשעים ימים מיום שהומצאה לך הזמנה זו. לתשומת ליבך, אם לא תגישו כתב תשובה, אזי, לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-20018, תהיה למבקשת הזכות לקבל פסק דין שלא בפניך.

בקשה לאישור תביעה כתובענה ייצוגית

בהתאם לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת על ידי גבי רות קוליאן ("המבקשת"), לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 5(ב) (1) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: "חוק התובענות הייצוגיות") ולאשר את התביעה האישית שהגישה המבקשת כנגד החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ, גבינות משק יעקובס בע"מ, גבינות הכפר בע"מ, א.א. סיימן סחר בע"מ, יורו מחלבות אירופה (גטלד-פרוסט) בע"מ להלן: "המשיבות"), (להלן: "התביעה האישית"), כתביעה ייצוגית, להכיר במבקשת כמייצגת הקבוצה, ולפסוק לטובת חברי הקבוצה את הסעדים המבוקשים במסגרתה.

העותק מכתב התביעה האישית מצורף כתצהיר לבקשה כנספח 1.

בית המשפט הנכבד מתבקש לפעול כדלקמן:

לאשר את התביעה נשוא בקשה זו על כל נספחיה כתביעה ייצוגית.

לקבוע, בהתאם לסעיפים 10 ו-14(א)(1) לחוק התובענות הייצוגיות כי הקבוצה בשמה מוגשת הבקשה הייצוגית הינה:

"כל צרכני המוצרים, כולם או חלקם, אשר רכשו את המוצרים בתקופת 7 השנים שקדמה להגשת הבקשה או מתקופה שבה החלה המשיבה לייצר ו/או לשווק כל מוצר ומוצר, לפי המוקדם, ואשר עקב סימון לא נכון של "לשימוש עד" במקום שיסומנו "עדיף להשתמש לפני", זרקו את מוצרי המזון בתאריך הנקוב עליהם".

לקבוע בהתאם לסעיף 14(א) (2) לחוק התובענות הייצוגיות, את המבקשת כמבקשת מייצגת, ואת משרד עוה"ד טנוס כב"כ המייצגים של כל חברי הקבוצה המיוצגת.

להגדיר בהתאם לסעיף 14 (א) (3) לחוק התובענות הייצוגיות, את עילות הבקשה והשאלות העובדתיות והמשפטיות המשותפות לחברי הקבוצה המיוצגת, כפי שמוגדר ומפורט בבקשה זו.

לפסוק, בהתאם לסעיף 14(א) (4) לחוק התובענות הייצוגיות, את הסעדים המלאים כמבוקש בבקשה זו ו/או כל סעד אחר שבמסגרת סמכותו של ביהמ"ש הנכבד זה.

ליתן צו המורה למשיבות לגלות בתצהיר, כל מסמך כללי, ו/או ספציפי, המעידים על מספרם המדויק של חברי הקבוצה המיוצגת.

ליתן, בהתאם לסעיף 25 לחוק התובענות הייצוגיות, צו המורה למשיבות לפרסם הודעה לחברי הקבוצה המיוצגת, לרבות הודעה על אישור הבקשה כבקשה ייצוגית ולקבוע כי המשיבות יישאו בהוצאות הפרסום.

לאשר בהתאם לסעיף 13 לחוק התובענות הייצוגיות, את התביעה כייצוגית, בכל שינוי שבית המשפט הנכבד יחליט עליו, הכל כפי שייראה בעיני בית המשפט הנכבד ראוי לשם הבטחת ניהול הוגן ויעיל של הבקשה הייצוגית.

לפסוק למבקשת את הוצאותיה, ובנוסף גמול בהתאם לתקנה 23(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, ולבאי כוחה שכ"ט עו"ד כדין בהתאם לתקנה 22 (ב), וכן כל החלטה הנתונה לסמכותו של בית המשפט הנכבד.

ואלה נימוקי הבקשה :

1. עניינה של בקשת האישור דן בשימוש הלא מושכל והמטעה על גבי סדרה של מוצרים המיוצרים ו/או משווקים על ידי המשיבות כאשר הן מציינות על גבי המוצרים את הביטוי **" לשימוש עד "** תחת הביטוי **" עדיף להשתמש לפני "** והכל בניגוד לתקן הרלוונטי כפי שיוסבר בהמשך.

2. מדובר בהתנהגות מטעה ולא נכונה, שהינה מנוגדת לתקן הרלוונטי; כמובן שהתנהלות המשיבות גרמה למבקשות ולחברי הקבוצה נזקים כלכליים ממשיים, וזאת כתוצאה מהחטעיה שנגרמה לקהל הצרכנים עקב התנהלות המשיבות, ומנגד הסבה למשיבות רווחים נוספים שלא כדין.

א. מידע על הצדדים:

3. המבקשת הינה תושבת העיר פתח תקווה. המבקשת תהיה מיוצגת לצורך בקשת האישור ע"י ב"כ הנ"ל ואשר כתובתם לצורכי המצאת כתבי בי-דין הנה כמצוין לעיל.

4. המשיבות משווקות מוצרים רבים כמפורט בהמשך. המשיבות הינן חברות מאוגדות כחוק בישראל ומוצריהן משווקים בפריסה ארצית בכל רשתות השיווק במדינה.

5. המשיבות משווקות חלב ומוצרי חלב, לרבות גבינות

6. יצויין כי בקשת האישור מוגשת נגד מספר משיבות וזאת בהתאם להלכת בית משפט עליון בעניין עע"מ 852/23 סודמי נ' המועדת הדתית אשקלון (05/02/2024) שם נקבע כי עת ביסוד בקשת האישור עמודת שאלה עובדתית ומשפטית דומה, רצוי להגישה יחד כלפי מספר משיבות על מנת להביא לייעול הדיון ולמנוע הכרעות סותרות.

ב. פירוט העובדות נשוא בקשת האישור:

7. על אריזות המוצרים סימנו המשיבות והטביעו את הסימון "לשימוש עד" /או " ת.א" בכל הנוגע לתאריך הרלוונטי לצריכת המוצרים.

8. המבקשת מציינת כי היא רכשה את מוצרי המשיבות עליהם מוטבע הכיתוב וההנחיה לצריכה עם הכיתוב "לשימוש עד" /או " ת.א" . עוד מציינת המבקשת כי מדרכה היא בודקת את תאריכי התפוגה על המוצרים לפי הצריכה, ולכן כשראתה כי חל המועד הנקוב על המוצרים, היא לא השתמשה במוצרים, אלא זרקה את המוצרים לפח הזבל, שכן המועד הנקוב ליד " לשימוש עד " או " ת.א" חלף. לדוגמא, אם היה כתוב לשימוש עד 1/6/2024, אזי ביום 2/6/2024 המבקשת לא צרכה את המוצרים, אלא זרקה אותם לפח הזבל, שכן מבחינתה יום 1/6/24 הוא יום הצריכה האחרון המותר שכן לאחר מכן המוצרים לא יהיו ראויים לשימוש שכן המועד האחרון לשימוש חלף.

9. המבקשת מציינת כי היה על המשיבות לשווק את המוצרים עם הכיתוב " עדיף להשתמש לפני", ולהלן ייתן פירוט לגבי ההבדלים והמשמעויות של הדברים, שכן אין מדובר

בביטויים סתמיים, אלא כאלה המכוונים התנהגות ומשפיעים על החלטות הצרכנים, חברי הקבוצה בהליך זה.

ג. המסגרת הנורמטיבית:

10. המסגרת הנורמטיבית לעילה נשוא בקשת האישור מקורה בתקן ישראלי 1145- סימון מזון ארוז מראש (להלן: "התקן "), אשר הינו תקן ישראלי רשמי המחייב את כל המשיבות, וזאת לפי המפורט להלן.

11. ככדי להמשיך ולנתח נפנה לצו הגנת הצרכן (סימון ואריזה של מוצרי מזון) התשנ"ט - 1998 אשר קובע כדלקמן :

סעיף 1, הגדרות :

מזון – דבר המיועד לצריכת אדם באכילה, בשתייה או בלעיסה, לרבות חומרי מוצא ותוספות, למעט חומרים המשמים ברפואה בלבד ;

תקן ישראלי ות"י – תקן כמשמעותו בסעיף 6 לחוק התקנים התשי"ג-1953, ושהופקד לעיון הציבור במקומות המפורטים בהודעה בדבר המקומות להפקדת תקנים רשמיים שפורסמה בילקוט המפרסמים התשל"ו.

סעיף 2, סימון :

סימון מוצר מזון ארוז מראש יהיה כמפורט בתקן ישראלי ת"י 1145, סימון מזון ארוז מראש.

המבקשים מציינים כי כל המוצרים נשוא בקשת האישור נכנסים להגדרת המונח מזון לפי סעיף 1 לעיל.

- רצ"ב עותק מהדפים הרלוונטיים מצו הגנת הצרכן ומסומנם 2.

12. נחזור שוב לתקן ישראלי 1145 אשר עושה הבחנה בין שתי קבוצות של מוצרים וזאת בהתאם לתכונות עמידות המוצר, ולגבי כל קבוצה נקבע כיצד יש לסמן את התאריך על המוצרים.

13. כאשר הסימון "עדיף להשתמש לפני", הוא סימון ברירת המחדל והוא מתייחס לקבוצת האיכות שמוגדרת כדלקמן :

מוצרים שאינם רגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי ; כלומר אלה שאינם עלולים, לאחר תקופה קצרה להוות לסכנה מידית לבריאות בני האדם בחלוף התאריך. המשמעות : התאריך שישומו מתייחס לאיכות המוצר. זה הסימון שיש לרשום על מוצרים שאין בצריכתם סכנה לצרכן, היינו שאינם עלולים לאחר תקופה קצרה להוות לסכנה מידית לבריאות בני אדם, בחלוף התאריך.

14. כאשר הסימון " לשימוש עד" הינו סימון המתייחס לבטיחות :

יחול רק לגבי מוצרים הרגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי, ועל כן עלולים להוות סכנה מידית לבריאות בני אדם לאחר תקופה קצרה, התאריך מתייחס לבטיחות צריכת המוצר, כפי שהדבר קבוע והודגש בסעיף 9.4 לתקן.

15. סיכומו של דבר הוא כי מוצר הרגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ועל כן עלול לאחר תקופה קצרה להוות לסכנה מידית לבריאות בני אדם) יסומן תאריך אחרון לשימוש במלים " לשימוש עד ". כדי לסמן בסימון " לשימוש עד " נדרש להתקיים תנאי כפול : גם רגישות (הדרושה כי המוצר יהיה רגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי) וגם סכנה, כלומר שהרגישות תגרום לסכנה מידית לבריאות בני האדם.

16. סעיף 9.2 לתקן הישראלי קובע כדלקמן :

במוצרי מזון , למעט, מוצרי מזון רגישים מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ראו סעיף 9.4) יסומן התאריך המצוין את העמידות המינימלית, דהיינו התאריך שעדיו המזון שומר על תכונותיו המיוחדות כאשר הוא מאוחסן בתנאים נאותים , וסעיף 9.2.1 קבע את המלים המקדימות וכך נקבע : עדיף להשתמש לפני (כאשר התאריך המסומן כולל ציון של יום), או עדיף להשתמש לפני סוף (כאשר התאריך המסומן אינו כולל ציון של יום) . סעיף 9.2.2 : לאחר המלים המקדימות יצוין התאריך עצמו , או לחילופין , המקום על האריזה שבו סומן התאריך. לפי הצורך יצוינו גם תנאי ההחסנה הדרושים להשגת תקופת העמידות שסומנה.

17. סעיף 9.4 לתקן הישראלי קבוע כדלקמן :

מוצר מזון הרגיש מאוד לקלקול מיקרוביאלי (ועל כן עלול לאחר תקופה קצרה להוות סכנה מידית לבריאות בני אדם) יסומן בתאריך אחרון לשימוש וזאת במקום סימון

התאריך המצויין את העמידות המינימלית של המוצר (היינו: במקום הסימן עדיף להשתמש לפני), בסעיף 9.4.1 נקבע כי מהות התאריך המסומן המצוין במלים לשימוש עד בתוספת ציון התאריך עצמו, או לחלופין המקום על האריזה שבו סומן התאריך. סעיף 9.4.2 קבע כי התאריך המסומן יכלול ציון גלוי של יום וחודש; אפשר לסמן גם את השנה.

18. המבקשת מציינת כי תקן ישראלי 1145 מחייב מכוח חוק התקנים תשי"ג 1953 וזאת מכוח האמור בסעיפים 8 ו 9 לחוק התקנים .

- רצ"ב עותק מתקן 1145 ומסומן כנספח 3.

19. המבקשת מציינת כי צרכה את המוצרים המפורטים לעיל, ואשר משווקים על ידי המשיבות, ובהמשך יינתן פירוט עובדתי יותר, אך המבקשת מציינת כי המשיבות הטעו אותה לאור העובדה כי על המוצרים היה הכיתוב " לשימוש עד " ו/או " ת.א" עם כל המשמעות העולות, כמפורט בבקשת האישור.

20. המבקשת פנתה באמצעות הח"מ למומחה טכנולוג מזון אשר חיווה את דעתו בעניין, ובין היתר הוא התייחס לכל משיבה ומשיבה ומגיע למסקנה אחת לגביהן, והיא כי על המוצרים הנ"ל יש לכתוב " עדיף להשתמש לפני " וכי הכיתוב " לשימוש עד" או הכיתוב " ת.א" אינו נכון.

- מצ"ב חוות דעת המומחה ומסומנות בהתאמה 4-8.

21. יש לציין כי המומחה התייחס גם לפסיקה שניתנה בהליך דומה בו היו שאלות דומות של עובדה ומשפט בעניין ת"צ 33488-05-17 בעניין וינקר ואח' נגד תנובה (פורסם בנבו ביום 31/5/2022).

- מצ"ב החלטת אישור בעניין וינקר ומסומן 9.
- מצ"ב החלטת בית משפט עליון בערעור שהוגש בעניין וינקר ומסומן 10.
- מצ"ב חוות הדעת שצורפה מטעם מומחה בעניין וינקר ומסומנת 11.

ד. המקרה העובדתי של המבקשת :

22. המבקשת רוכשת את המוצרים הנ"ל באופן תכוף, עברה ועבור בני ביתה, ומוצרים אלה שכיחים במקרר ביתה של המבקשת. המבקשת מציינת כי היא נוהגת לראות את

התאריכים בעת השימוש, ולכן בכל פעם שהיא באה להשתמש במוצרים, ורואה כי התאריך עבר היא זורקת את המוצרים לפח.

23. המבקשת מציינת כי לאור העובדה כי היא זרקה את המוצרים בהתבסס על הכיתוב " לשימוש עד" או " ת.א" הגם כי מוצרים אלה הכילו עדיין מתוכן המוצר, הרי בכך נגרם לה נזק כלכלי קלאסי, הן לאור העובדה כי שילמה מחיר מלא על המוצר אך נאלצה לזרוקו טרם השימוש המלא, והן לאור העובדה כי היא נוהגת לקנות את המוצרים בצורה קבועה, ובכך הוציאה עוד כספים בכדי לרכוש את המוצרים נשוא בקשת האישור.

24. המבקשת מציינת כי היא אינה זוכרת במדויק את התאריכים, אך היא יכולה להצהיר כי היא רוכשת את המוצרים בצורה קבועה, ולא פעם ואף יותר, היא נתקלה בעובדה כי נאלצה לזרוק מוצרים לא ריקים רק בגלל הגעת התאריך הכתוב, והמבקשת מציינת כי מעולם לא עלה בדעתה לצרוך את המוצרים בחלוף המועד.

25. המבקשת מציינת כי לאור האמור לעיל קמה לה זכות תביעה נגד המשיבות מכוח עילות אלה:

- (1). הטעיה מכוח סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן וסעיף 4 לחוק הגנת הצרכן .
- (2). עוולת הרשלנות מכוח סעיפים 35-36 לפקודת הנזיקין.
- (3). עשיית עושר ולא במשפט .
- (4). עילה מכוח הפרת חובה חקוקה סעיף 63 לפקודת הנזיקין

ה. עילות התביעה:

הטעיה לפי סעיפים 2, 4 לחוק הגנת הצרכן התשמ"א - 1981:

26. סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן"), קובע כלהלן:

לא יעשה עוסיק דבר - במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת, לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה - העלול להטעות צרכן בכל ענין מהותי בעסקה (להלן - הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו עניינים אלה כמהותיים בעסקה:

הטיב, המהות, הכמות והסוג של נכס או שירות;

(4) השימוש שניתן לעשות בנכס או שירות, התועלת שניתן להפיק מהם והסיכונים הכרוכים בהם

(9) תאריך הייצור של הנכס או תאריך תפוגתו

(11) התאמתו של הנכס או השירות לתקן,

27. המבקשת מציינת כי המשיבות אחראיות גם מכוח האמור בסעיף 2(ב) אשר קבוע כדלקמן:
לא ימכור עוסק, לא יבא ולא יחזיק לצרכי מסחר נכס שיש בו הטעיה ולא ישתמש בנכס כאמור למתן שירות.

28. חוק הגנת הצרכן הינו חוק מהחשובים ביותר, והוא נוגע לכל בית ובית במדינה. הוא משפיע על חיינו בצורה הכי ישירה, שכן הוא מכווון לסחר הוגן ונחוץ מאוד לשם הסדרת היחסים שבין הצרכן עם בית העסק, שכן היא מתרחשת לרוב בזירה בלתי מאוזנת, וכאן נכנס לתמונה המחוקק אשר בכדי לאזן את המצב הקיים הטיל חבות מוגברת לעוסקים בכל העניינים שעיקרם איסור הטעייה, איסור ניצול מצוקה, חובת גילוי, וכל החובות האלה יחדיו נועדו לאפשר לצרכנים קבלת החלטות מושכלות על בסיס מידע מלא ונטול לחצים פסולים של עוסקים.

29. תכליתו של החוק הוא להגן על הצרכן, ובין היתר על ידי מניעת הטעיית הצרכנים, וכן לגרום לעוסקים להביא לידיעת הצרכנים מידע מלא אודות המוצר הנרכש; יפים לענייננו, דברי כב' השופטת שטרסברג כהן ברע"א 2837/98 ארד נ' בזק, פ"ד נד (1) 607, 600:
"ההטעיה נוצרת כאשר קיים פער בין הדברים הנאמרים (או המוסתרים) לבין המציאות; הטעיה יכולה ללבוש שתי צורות: האחת, הטעיה במעשה על דרך של מצג שווא הכולל פרטים שאינם תואמים את המציאות; והשנייה, הטעיה במחדל, קרי: אי גילוי פרטים מקום שיש חובה לגלותם",,,, הרי שהאיסור מכוח חוק הגנת הצרכן רחב יותר והוא חל על כל דבר, העלול להטעות צרכן גם אם הלה לא הוטעה בפועל."

30. ענייניו הרואות כי עסקינן בעניין מהותי בעסקה כלשון סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן אשר קובע רשימה של חזקות שבהתרחשותן ההטעיה היא עניין מהותי, ובעניינינו מדובר בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, בין היתר לפי החזקות המובאות בסעיפים הקטנים לעיל.

31. חובת הגילוי הינה מצרך חשוב מאוד, ואין מחלוקת כי עסקינן בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, שכן סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן קובע רשימה של חזקות שמקימות הטעיה בעניין מהותי ובעניינינו מדובר בהטעיה בעניין מהותי בעסקה, ובין היתר לפי החזקות הבאות:

סעיף קטן (1) - המשיבה לא סיפקה למבקש כלום לגבי טיב איכות המוצר
סעיף קטן (4) - המשיבה לא סיפקה למבקש את המידע הנכון לגבי מועד השימוש שניתן לעשות במוצר, ואת התועלת הנכונה בכל הנוגע למועד השימוש
סעיף קטן (9) תאריך הייצור של הנכס או תאריך תפוגתו.
סעיף קטן (11) התאמתו של הנכס או השירות לתקן,

32. המשיבות בעניינו הטעו את הצרכן במעשה ובמחדל בכך שהן נמנעו מלהעלות בפני לקוחותיהן ובכללם המבקשת, את המידע החשוב והרלוונטי ואשר מהווים עבירה על הוראות סעיף 2 (א) לחוק הנ"ל, ובכך הן הטעו את לקוחותיהן כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון ביחס לשיווק חיתומים פגומים ברע"א 3814/14 בעניין חוגלה קימברלי שיווק בע"מ נ' מיה גד מסטיי שם נקבע: **בית המשפט המחוזי אף צדק כשציין כי הטעיה יכולה להיות גם על דרך של מחדל, כפי שאירע לכאורה.**

33. חוק הגנת הצרכן בא להשליט נורמות התנהגות המטילות על "עוסק" חובות מוגברות ביחסיו עם ה"צרכן", ולקבוע כללי משחק הוגנים אשר ימנעו מן העוסק לנצל את מעמדו הכלכלי העדיף על מנת להתעשר על חשבון הצרכן. לכן קובע החוק שורה של חובות ואיסורים, שמטרתם למנוע הטעיית הצרכן, להביא לידיעתו מידע מלא ככל האפשר על טיב העסקה שהוא עומד לעשות ולתת לו את הכלים לממש את זכויותיו (ראה: **דברי כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"א 1977/97 ברזני נ. בזק חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נה(4) 584, 598, ודברי כב' השופט מ. חשין בדנ"א 5712/01 ברזני נ. בזק חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, תק-על 2003(1) 847.**

34. חוק הגנת הצרכן חל ביחסים שבין "עוסק" לבין "צרכן". "עוסק" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"מי שמוכר נכס או נותן שירות דרך עיסוק, כולל יצרן". הגדרה זו כוללת את המשיבות, ואין מחלוקת על כך. אין מניעה שלקוחות מסוג זה יכללו בתובענה מכוח עילות תביעה אחרות, כמו הטעיה לפי חוק החוזים, מצג שווא רשלני או עשיית עושר ולא במשפט

35. סעיף 31(א) לחוק הגנת הצרכן קובע: **"דין מעשה או מחדל בניגוד לפרקים ב', ג' או ד' כדין עוולה לפי פקודת הנזיקין [נוסח חדש]"**. סעיף 31(א) קובע: **"הזכות לסעדים בשל עוולה כאמור נתונה לצרכן שנפגע מהעוולה..."**. לאור הוראות אלו, נפסק בדיון הנוסף בעניין ברזני הנ"ל כי הטעיית צרכן היא עוולה נזיקית, שחלים עליה עיקרי היסוד והדוקטרינות שבפקודת הנזיקין, כולל אלו הנוגעות לקשר הסיבתי ולהיקף הפיצוי לאור סעיפים 64 ו-76 לפקודה (ראה פסק הדין בדעת הרוב מפי כב' השופט מ. חשין, פסקאות 11, 36-31).

36. לענין חובת הגילוי, בעניין מפעל הפיס בע"מ נ' אברהם מנגלה (רע"א 10741/02 - פורסם בנבו 20/2/03) התייחס בית המשפט העליון לסוגיה זו וקבע שם כדלקמן: **"הימנעותו של מפעל הפיס מגילוי עובדת חלוקתו של הפרס הראשון בסדרה מסוימת, הינה משום מחדל של "עוסק" - מפעל הפיס - "העלול להטעות צרכן" -**

37. עוד נקבע כי יסודותיה של עוולת ההטעיה כאשר מדובר בעוולה נזיקית כפי שהדברים נקבעו בדנ"א 5712/01 בעניין יוסף ברזני נ' בזק פ"ד נו (6) 385 , הם אלה: (1) מעשה או

מחדל העלול להטעות צרכן (2) הטעיה בעניין מהותי בעסקה (3) הסתמכות מצד הצרכן על מצג המטעה (4) גרימתו של נזק.

38. המבקשת מציינת כי המשיבות הטעו את לקוחותיהן בעניין מהותי גם במחדל בהתאם לאמור לעיל, הגם כי בסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן לא נדרשת הוכחת הטעיה בפועל, אלא די בכך שקיים פוטנציאל של הטעיה, אך בהליך דגן המשיבות כן הטעו את המבקשת. המבקשת הסתמכה על הכיתוב שעל המוצרים. המבקשת מציינת כי נגרמו לה נזקים ממוניים ישירים ואישיים, וזאת בהתבסס על העובדה כי המשיבות הטעו אותה במידע חשוב, תוך כדי גרימת נזק כלכלי חד משמעי, הנובע מההטעיה עצמה.

המבקשת מציינת כי בנוסף לאמור לעיל המשיבות הפרו את הוראות סעיף 4 (א) (1) לחוק הגנת הצרכן אשר קובע כדלקמן: **עוסק חייב לגלות לצרכן – כל פגם או איכות נחותה או תכונה אחרת הידועים לו, המפחיתים באופן משמעותי מערכו של הנכס;**

39. המשיבות לא גילו לצרכן אודות האיכות של המוצר בתאריך הרלוונטי, ואף הטעו אותו, וגרמו לו לזרוק את המוצר ולא להשתמש בו, ובכך "איבדו" כספים, ואף נאלצו לקנות מוצרים חדשים.

(2) עילת תביעה מכוח עוולת רשלנות:

40. סעיף 35-36 לפקודת הנויקין [נוסח חדש], קובעים את ההגדרה של עוולת הרשלנות

41. המשיבות חבות כלפי המבקשת ויתר חברי הקבוצה בחובת זהירות מושגית וקונקרטית. המשיבות הפרו חובת זהירות זו וגרמו למבקשת וליתר חברי הקבוצה נזק כלכלי, כאשר לא סימנו כראוי וככל חברה סבירה את המוצרים נשוא בקשות האישר.

42. המבקשת מציינת כי עוולת הרשלנות מורכבת משלושה יסודות, **(א) קיום חובת זהירות,** **(ב) הפרת חובת הזהירות (1) נגזימה של נזק** וזאת בהתאם לדברים שנקבעו בשורה ארוכה של פסקי דין, ולכן עתה נעשה ניתוח ויישום קצר לעובדות המקרה דגן, נשוא בקשת האישור, לבין התנהלות המשיבות.

43. לעניין חובת הזהירות, המבקשת תטען כי למשיבות יש אחריות מושגית וקונקרטית כלפי לקוחותיהן אשר הן מוכרות להם מוצרים וגובות מהן כספים בגין שירות זה, ולכן ברור כי עליהן לנקוט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים בכדי למנוע התרחשות אירועים שיש בהם

כדי לגרום לנזקים על שלל גווני הנזק לכלל הלקוחות. בפסק הדין בעניין ין ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש פ"ד לו (1) קבע מספר הלכות חשובות שמתקיימות במקרה דנן, ואשר הלכות אלה מגדירות את הבסיס לעוולת הרשלנות.

44. המבקשת מציינת עוד כי למשיבות יש חובת זהירות מושגית כלפיה וכלפי חברי הקבוצה, שם נקבע כי "קיומה של חובת הזהירות המושגית נקבע על-פי מבחן הצפיות. המבחן הוא, אם אדם סביר "צריך היה" (ought) לצפות להתרחשות הנזק. נקודת המוצא העקרונית היא, כי מקום שניתן לצפות נזק, כעניין טכני, קיימת חובת זהירות מושגית. המבקשת מציינת כי כמו חובת הזהירות המושגית, כך גם חובת הזהירות הקונקרטי, נקבעת על-פי מבחן הצפיות. השאלה היא, אם אדם סביר יכול היה לצפות בנסיבותיו המיוחדות של המקרה - את התרחשות הנזק, ואם התשובה על כך היא בחיוב, אם אדם סביר צריך היה, כעניין שבמדיניות, לצפות את התרחשותו של אותו נזק. השאלה הראשונה היא טכנית באופייה. תשובה שלילית עליה מסיימת את הבחינה, שכן באין אפשרות צפייה בפועל, אין חובת זהירות. אנהנו בתחום הרשלנות ולא בתחום החובות המוחלטות. השאלה השנייה היא נורמטיבית באופייה, וקשורה בהכרעה ערכית באשר למה צריך לצפות בנסיבותיו של המקרה הקונקרטי"

45. הנה עולה מכל המתואר לעיל כי המשיבות הציגו מצג שווא רשלני בכך שלא הציגו בפני הלקוחות שלהן את המידע הרלוונטי הנדרש ואף הסתירו מידע חיוני אשר בהינתנו היקף התנהגות הלקוח הייתה שונה וזו הייתה הסיבה שבעטיה הן נמנעו מלהציג מידע זה. היה על המשיבות לבצע את הבדיקות הדרושות ולהודיע לצרכנים כל טיבם של המוצרים ועל היקף השימוש במיוחד תאריכי השימוש האחרונים, ולבטח לא על ידי הכיתוב "לשימוש עד " או " ת.א."

עשיית עושר ולא במשפט:

46. סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט התשל"ט - 1979 קובע באופן הבא:

"מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכייה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שווייה."
אחת היא אם באה הזכייה מפעולת הזוכה, מפעולת המזכה או בדרך אחרת.

47. נפסק כי:

"הרעיון המונח ביסוד דיני עשיית עושר ולא במשפט הוא מניעת התעשרות הנתבע על חשבון המבקש".

- ר' 815/92 מנחמי ובניו נגד יכלי בידור בע"מ

48. שלושה הם היסודות שהתקיימותם מבססת חובת השבה בגין עילת עשיית עושר ולא במשפט:

קבלה של נכס, שירות או טובת הנאה אחרת על ידי הזוכה (התעשרות);
התעשרות באה לזוכה מן המזכה או על חשבון המזכה (קשר סיבתי);
התעשרות הזוכה נעשתה "שלא על פי זכות שבדין";

- ר' רע"א Buffalo Boots GmbH 502/04 נ' גלי – רשת חנויות נעליים, נח(5) 487.

49. ברור לכל כי המשיבות מקיימות את כל התנאים שכן בדרך הסימון הן גרמו ללקוחות לזרוק מוצרים שניתן היה עוד לצרוך אותם, והדבר גרם למבקשת ולחברי הקבוצה לקנות מוצרים נוספים תחת המוצרים שנורקו "טרם עת". חברי הקבוצה הלכו וקנו שוב ושוב את המוצרים שהיו להם בבית, ואשר מתברר עתה, כטענת המבקשת, כי היו ניתנים לשימוש. המשיבות התעשרו שלא כדין בגין ההתנהגות הנ"ל שכן הן מכרו עוד ועוד מצורים, כי אין מדובר במוצרים חד פעמיים, אלא במוצרים הנמצאים בשימוש קבוע בכל בתי האב במדינה. יש לציין כי בשלב הזה אין לשלול את קיומה של עילה זו והדבר נקבע בהחלטת האישור שניתנה בהליך תנובה הנ"ל (סעיף 75 להחלטה)

הפרת חובה חקוקה ע"פ סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]:

50. מעשי המשיבות ו/או מחדליהן, כפי שתוארו לעיל, עולים כדי הפרת חובה חקוקה, עוולה מכוח סעיף 63 לפקודת הנזיקין, אשר קובע כהאי לישנא:

"מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק — למעט פקודה זו — והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו."

51. לעניין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני.

52. בפסיקה פורטו היסודות הנדרשים לצורך קיום עוולת הפרת חובה חקוקה, והם הוגדרו ל 5 יסודות שיש בהתקיימותם כדי להוכיח את קיום העוולה:

א. קיום חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק: ברור מאליו כרי המשיבות מחויבות לשווק את מוצריהן בהתאם להוראות תקן ישראלי 1145.

ב. החיקוק נועד לטובתו של הניזוק; אין כל ספק כלל וכלל כי " תקנות הגנת הצרכן " נועדו לטובת הלקוח אשר אמור לדעת את כל הנתונים והעלויות בכרוכות בקבלת השירות.

ג. המזיק הפר את החובה המוטלת עליו; הוכח מעל לכל ספק כי המשיבות הפרו את הוראות תקן 1145.

ד. ההפרה גרמה לניזוק נזק; בעקבות מחדלי המשיבות כפי שתוארו לעיל וכפי שהוכחו נגרם למבקשת נזק, כאשר נבצר מהמבקשת לבצע רכישה מושכלת ולרכוש את המוצר המתאים ביותר לצרכיה ולדרישותיה.

ה. הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזקים אליו נתכוון החיקוק: מטרת הוראות " תקנות הגנת הצרכן " ברורות, ואין עוררין כי המטרה הינה למנוע מהמבקשת ומכלל חברי קבוצה אשר ייצוגם נדרש בהליך דין, רכישת מוצרים המסומנים בניגוד לדין.

53. המבקשת מציינת כי הוראות התקנות המחייבות את המשיבות לא באו בכדי לרצד את ספר החוקים בלבד, אלא מטרתן לגרום למשיבות ולחברות דומות לפעול באופן שקוף לפי הוראות תקנות אלה, וזו הייתה הסיבה להתקנת התקנות אבל עניינו הוראות כי המשיבות הפרו ברגל גסה את הוראות כל סעיפי התקנות.

54. המבקשת מציינת כי ברור כי המשיבות הפרו את הוראות תקן ישראלי רשמי 1145 כמפורט לעיל, את הוראות צו הגנת הצרכן (סימון ואריזה של מוצרי מזון) התשנ"ט -1998 ואת הוראות סעיפים 8 ו 9 לחוק התקנים התשי"ג -1953.

55. יש לציין כי בעניין תנובה נקבע בסעיף 66 כדלקמן:

"סבורה אני כי הוכחו ברמה הלכאורית חובת זהירות של המשיבה כלפי הצרכנים והפרתה בסימון השגוי, והנזק הממוני לחברי הקבוצה בהשלכת המוצרים הנלמד מעצם הפרת התקן, לכאורה (גם אם לא היקפו). אשר ליסוד ההתרשלות, אכן, לפי ההלכה הפסוקה, אין זהות בין הפרת חובה חקוקה לבין רשלנות, ובמקרים פרטניים נדרש בירור האם סטייה מהוראות הדין עלתה כדי רשלנות. בנסיבות ענייננו המשיבה, יצרנית מוצרי

חלב מובילה בישראל, סימנה משך שנים את מוצריה לכאורה שלא בהתאם להוראות התקן המחייבות סימון שונה בהתאם לתכונות המוצרים באופן שיאפשר לצרכן להימנע מלהשליך מוצר במקרים המתאימים. דומה שלא לנסיבות מעין אלו כוונה הפסיקה שאזכרה המשיבה ובענייננו הסימון השגוי עולה, לכאורה, כדי התרשלות. אם כן, נראה כי הוכח ברמה הלכאורית גם יסוד ההתרשלות כדי להכריע כי קיימת אפשרות סבירה שהעילה תוכרע לטובת הקבוצה. "

הטיעון המשפטי:

א. קיומה של עלת תביעה אישית והכניסה בגדר התוספת השנייה לחוק

56. חוק התובענות הייצוגיות נועד להסדיר באופן ממצה את הדינים החלים על הגשת תביעות ייצוגיות, כאשר מטרתו המוצהרת של המחוקק קבועה בבירור בסעיף 1 לחוק:

"מטרתו של חוק זה לקבוע כללים אחידים לעניין הגשה וניהול של בקשות ייצוגיות, לשם שיפור ההגנה על זכויות, ובכך לקדם בפרט את אלה:

א. מימוש זכות הגישה לבית המשפט, לרבות לסוגי אוכלוסייה המתקשים לפנות לבית המשפט כיחידים;

ב. אכיפת הדין והרתעה מפני הפרתו;

ג. מתן סעד הולם לנפגעים מהפרת הדין;

ד. ניהול יעיל, הוגן וממצה של תביעות."

57. במקרה בו עסקינן, יש אינטרס להגן על זכויות הפרט על ידי מתן תרופה ליחיד שנפגע, וכן אינטרס שני שעניינו אינטרס הציבור, ולכן לתביעה הייצוגית ישנו ערך מרתיע, שכן מפירי החוק יודעים כי הפרט הנפגע יכול בשם כל היחידים שנפגעו להגיש תביעה ייצוגית, ואי לכך ניתן לציין כי חוק התובענות הייצוגיות מנסה להתמודד עם כשלי שוק, כגון מונופולין, קרטלים ובעיית אינפורמציה של הצרכנים.

58. סעיף 3 (א) לחוק התובענות הייצוגיות קבוע את העניינים שניתן בגינם להגיש בקשה ייצוגית, והוא קובע כדלקמן:

"לא תוגש בקשה ייצוגית אלא בתביעה כמפורט בתוספת השנייה או בעניין שנקבע בהוראת חוק מפורשת כי ניתן להגיש בו בקשה ייצוגית."

59. התביעה דנא עונה על התנאי הקבוע בסעיף 1 לתוספת השנייה בחוק התובענות הייצוגיות:

"תביעה נגד עוסק, כהגדרתו בחוק הגנת הצרכן, בקשר לענין שבינו לבין לקוח, בין אם התקשרו בעסקה ובין אם לאו".

60. המבקשת מציינת כי המשיבות הינן "עוסק" לפי ההגדרה בחוק הגנת הצרכן .

61. סעיף 4 לחוק קובע את רשימת הזכאים להגיש בקשה לאישור תביעה ייצוגית , ולהלן ציטוט מלא של סעיף 4 (א)(1) :

"אדם שיש לו עילה בתביעה או בעניין כאמור בסעיף 3(א), המעוררת שאלות מהותיות של עובדה או משפט המשותפות לכלל החברים הנמנים עם קבוצת בני אדם – בשם אותה קבוצה ;

62. קרי, על מנת להיות זכאי להגיש בקשה ייצוגית על המבקש להראות כי עומדת לו עילת תביעה אישית ובשלב זה של הבקשה על המבקש לשכנע את ביהמ"ש כי עומדת לו לכאורה עילת תביעה אישית, אך אין להעמיד בהקשר זה דרישות מחמירות, בשלב זה של הבקשה.

63. לענין הוכחת גרימת הנזק, החוק קובע כי די בהוכחה ברמת הלכאורית, וזאת כמצוות סעיף 4 (ב) (1) לחוק, ולכן בשלב זה די בהוכחת נזקה של המבקשת ואין צורך להראות את הנזק שהנגרם לכלל חברי הקבוצה אותן מבקשת לייצג המבקשת.

64. **מכל האמור לעיל ברור כי למבקשות עילת תביעה אישית.**

ב. הגדרת הקבוצה:

65. בהתאם לסעיף 10 (א) לחוק ובמידה והתביעה תאושר על ביהמ"ש להגדיר את הקבוצה אשר בשמה תנוהל הבקשה, ולכן הצעת המבקשת הינה כי הקבוצה תוגדר באופן הבא :

" כל צרכני המוצרים, כולם או חלקם, אשר רכשו את המוצרים בתקופת 7 השנים שקדמה להגשת הבקשה או מתקופה שבה החלה המשיבה לייצר ו/או לשווק כל מוצר ומוצר, לפי המוקדם, ואשר עקב סימון לא נכון של "לשימוש עד" במקום שישומנו "עדיף להשתמש לפני", זרקו את מוצרי המזון בתאריך הנקוב עליהם".

66. חשוב להדגיש כי לא ניתן לאתר את מספר חברי הקבוצה אך מידע זה לבטח נמצא בידי המשיבות והן תידרשנה להמציאו בהליך המשפטי שיתנהל.

67. בעניין הסעדים, חשוב להזגיש כי גם בהתאם להוראות הדין הכללי, נתונה לביהמ"ש סמכות רחבה לקבוע את הסעד הראוי במקרה של הפרת הוראות הדין (רי רע"א 6339/97 **רוקר נ' סלומון פד"י נה (1) עמוד 199**).

68. בעקבות חקיקת חוק התובענות הייצוגיות ניתן לבית המשפט שיקול דעת רחב לצורך פסיקת סעד בבקשה ייצוגית, והדבר בא לביטוי הן בפסיקה והן בהוראות סעיף 20 לחוק.

69. לאור חשיבות הדברים ולאור ההפרה הבוטה של החוק, מתבקש כבוד בית המשפט ליתן צו הצהרתי ולפיו המשיבות פועלות בניגוד לתקן 1145 ולהוראות צו הגנת הצרכן.

ג. הערכת הנזק האישי והקבוצתי:

70. כאמור לעיל הערכת הנזק תתבסס על 10% מערך המוצרים ולכן הנזק של המבקשת מוגדר כדלקמן:

- א. 10% ממחיר ממוצע ממוצרי המשיבה 1 = 5 ₪.
- ב. 10% ממחיר ממוצע ממוצרי המשיבה 2 = 12 ₪.
- ג. 10% ממחיר ממוצע ממוצר המשיבה 3 = 6 ₪.
- ד. 10% ממחיר ממוצע ממוצר המשיבה 4 = 11 ₪.
- ה. 10% ממחיר ממוצע ממוצר המשיבה 5 = 6 ₪.

71. נצא מנקודת הנחה כי ישנם 300,000 לקוחות ששילמו 40 ₪ בייתר (בשל העובדה כי 10% מהמוצרים נזרקו בשל הרישום המוטעה של המשיבות), כך שיוצא כי סכום התביעה בגין נזק ממוני יעמוד על סכום של 12,000,000 ₪ וזאת לכל חברי הקבוצה; סכום זה הינו על הצד הנמוך ביותר ואילו הנזק הנכון יוערך לאחר שהמשיבות יחשפו את גודל ומספר לקוחותיהן.

72. לגבי נזק לא ממוני, החישוב ייעשה כאמור לעיל לפני הערכה של 20 ₪, כך שמדובר בפיצוי בגין נזק לא ממוני בגובה של 6,000,000 ₪ תוך ההסתייגות לגבי גודל הקבוצה לאחר קבלת מידע מהמשיבות.

73. לסיכום סכום התביעה לעל חברי הקבוצה עומד על סכום של

74. אף אם מסיבה כלשהי לא ניתן יהיה להתחקות במדויק אחר גודלה של הקבוצה, כמו גם אחר כל חברי הקבוצה, הגם שמאגרי הנתונים ממוחשבים ומצויים בידי המשיבות הרי

שניתן יהיה לעשות כן באמצעות שימוש בכלים סטטיסטיים או בדרך של אומדן (ראו והשוו: ע"א 345/03 רייכרט נ' יורשי המנוח משה שמש ז"ל, פורסם בנבו, ניתן ביום 7.6.2007).

75. לחלופין, מוצע כי בחינת הנתונים שיגלו המשיבות במסגרת הליך זה תיעשה על-ידי מומחה בלתי תלוי בעל שם (או באמצעות מינוי בודק בהתאם להוראות הדין), וכך ניתן יהיה לכמת את כלל חברי הקבוצה ואת דרך הפיצוי ההולמת בנסיבות העניין.

76. לחלופי חילופין, תציין המבקשת כי אין מניעה אף לנחל דיון בנוק האמור להשתלם לקבוצה בהתבסס על דוקטרינת ההטיה הנשנית – ראו בהקשר זה: דני"א 4693/05 ב"ח כרמל-חיפה נ' מלול (פורסם בנבו, 29.8.2010), שם קבע בית המשפט העליון כי יש להחיל כלל של פיצוי הסתברותי במקרים בהם קיים קושי להוכיח קשר סיבתי, זאת בנסיבות בהן ניתן לזהות קבוצה של ניזוקים, וביחס לניזוקים קיימת הטיה שיטתית כאשר בוחנים את ההסתברות לקיומו של קשר סיבתי אצל כל אחד מהם.

77. בנוסף, הפסיקה קבעה כי בשלב אישור בקשת האישור, לא נדרש להציג את גובה הנזק, ודי להראות כי קיים נזק כלכלי, ואכן במקרה דנן, הוכחה המבקשת כי מתקיים נזק כלכלי לפי הוראות הפסיקה הרלוונטית.

ד. הסעדים המבוקשים:

78. בית המשפט הנכבד יתבקש לאשר את התובענה כייצוגית, ולהורות כדלקמן:

79. להורות על הדרכים להוכחת נזקם של חברי הקבוצה ובהתאם לפסוק לטובתם פיצויים, בין אם בעין ובין אם בשווי;

80. להורות למשיבות לחדול מההתנהלות המטעה ולדאוג לסמן על המוצרים שלהן בהתאם תקן ישראלי רשמי 1145 כמפורט לעיל, הוראות צו הגנת הצרכן (סימון ואריזה של מוצרי מזון) התשנ"ט - 1998 ו הוראות סעיפים 8 ו 9 לחוק התקנים התשי"ג - 1953.

81. להוציא צו מידי המורה למשיבות לתקן באופן מידי את הסימון על גבי המוצרים נשוא בקשת האישור ואשר נמצאים עדיין על המדפים על מנת שבפני הלקוחות יועמד המידע הנכון.

82. לחייב את המשיבות לפצות את כלל חברי הקבוצה בסכום הנזק שנגרם לכל אחד מהם כתוצאה ממעשיהן ו/או מחדליהן. ככל שאיתור חברי הקבוצה יעורר קשיים מעשיים

יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על הדרך שיש לפצות את חברי הקבוצה, אם על-ידי מתן הנחות קבועות לפרק זמן מסוים.

83. עוד יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבות לשלם למבקשת גמול ראוי והוגן מסכום ההטבה לכלל חברי הקבוצה בעבור פעולותיה ומאמציה לטובת כלל חברי הקבוצה. בנוסף, יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבות לשלם לב"כ המבקשת שכר טרחה בשיעור ראוי מסכום ההטבה לכלל חברי הקבוצה בגין הטיפול בתובענה הייצוגית ובעבור פעולותיו ומאמציו, וזאת בהתאם למדרגות שנקבעו בהלכת רייכרט לעיל.

84. להורות על מתן כל סעד אשר יראה לבית המשפט הנכבד כראוי נכון וצודק בנסיבות העניין.

התנאים לאישור בקשה ייצוגית מנויים בסעיף 8(א) לחוק :

85. בית המשפט רשאי לאשר בקשה ייצוגית, אם מצא שהתקיימו כל אלה, וזאת בהתאם לסעיף 8 לחוק התובענות הייצוגיות, אשר קובע כהאי לישנא :

(1) בית המשפט רשאי לאשר תובענה ייצוגית, אם מצא שהתקיימו כל אלה :

(2) (1) התובענה מעוררת שאלות מהותיות של עובדה או משפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה ויש אפשרו סבירה שהן יכרעו בתובענה לטובת הקבוצה

(3) (2) תובענה ייצוגית היא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

(4) (3) קיים יסוד ביר להניח כי עניינם של כלל חברי הקבוצה ייצוג וינוהל בדרך הולמת.

(5) (4) קיים יסוד סביר להניח כי עניינם של כלל חברי הקבוצה ייוצג וינוהל בתום לב

א. התובענה מעוררת שאלות משותפות של משפט ועובדה :

86. יש להדגיש כי נוסח סעיף 8(א)1 קובע שהבקשה הייצוגית נדרשת לעורר שאלות משותפות לכלל חברי הקבוצה. נוסחו של סעיף זה אינו דורש כי משקלן של השאלות המשותפות לחברי הקבוצה יהיה גבוה ממשקלן של השאלות האינדיבידואליות, אלא די בכך שקיימות שאלות משותפות כלשהן; השאלה מי הם החברים בקבוצה שטוענת כי נעשתה כלפיה עוולה, אינה צריכה להיפתר בשלב האישור.

87. יתרה מכך, גם אם לאחר מתן הכרעה כאמור לא ניתן לזהות את חברי הקבוצה, יכול בית המשפט להורות על מתן כל סעד אחר לטובת הקבוצה, כולה או חלקה או לטובת הציבור, כאמור בסעיף 20(ג) לחוק. מכאן שבעיית הזיהוי אינה שוללת את אישורה של הבקשה כייצוגית.

88. בפסיקת בתי המשפט נקבע כי די בכך שהשאלה המשותפת תהיה מרכיב מרכזי בהתדיינות על מנת לעמוד בתנאי זה (ראה: ע"א 1977/97 יוסף ברזני נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נה(4) 584, 611-612 (2001); רע"א 8332/96 דן רייכרט נ' משה שמש, פ"ד נה(5) 276, 296 (2011); ע"א 6887/03 חיים רזניק נ' ניר שיתופי אגודה ארצית שיתופית להתיישבות, פסי' 25-27 לפסק-דינו של השופט (כתוארו אז) גרוניס (פורסם בנבו, 20.7.2010); פרשת עמוסי לעיל, בפסי' 10; ע"א 2718/09 "גדיש" קרנות תגמולים בע"מ נ' אלסינט בע"מ, בפסי' 35 לפסק-דינה של הנשיאה (בדימוס) ביניש (פורסם בנבו, 28.5.2012)).

89. בענייננו קיימות שאלות משותפת של המשפט או עובדה המשותפות גם למבקשת וליתר חברי הקבוצה אשר רלוונטיות לשם הכרעה בכל אחת מהעילות שבגינן מבוקש אישור התובענה כתובענה ייצוגית.

90. ברור כי ביחס לכל אחת ואחד מחברי הקבוצה המיוצגת, מדובר באותן השאלות ממש.

ב. אפשרות סבירה לכך שהשאלות המשותפות יוכרעו לטובת הקבוצה :

91. בשלב המקדמי של אישור הבקשה כייצוגית, נדרש בית המשפט להעריך אם יש אפשרות סבירה כי השאלות העובדתיות והמשפטיות הנדונות יוכרעו לטובת קבוצת המבקשים.

92. סעיף 8(א)2 לחוק תובענות ייצוגיות מורה, כי תנאי לאישור התובענה כייצוגית הוא שיש אפשרות סבירה שהשאלות הנדונות יוכרעו בתובענה לטובת הקבוצה. כמפורט, די שהמבקש יוכיח את עילת התביעה "במידת הסבירות הראויה".

93. בית המשפט העליון עמד על המשמעות שיש לתת לרמת הוכחה של "במידת הסבירות הראויה". יפים לעניינו דבריו של המשנה לנשיאה (בדימוס) ריבלין ב-רע"א 2128/09 הפניקס חברה לביטוח בע"מ נ' רחמים עמוסי (פורסם בנבו, 5.7.2012) (להלן: "פרשת עמוסי"), אשר פסק כי:

"אשר על כן, ברי כי תכלית החוק היא להורות לבית המשפט לבצע בחינה מקדמית של סיכויי התובענה לשם הגנה מידתית על זכויות הנתבעים. לעניין זה, די לו לבית המשפט לעקוב בדקדקנות אחר לשון המחוקק ולראות האם קיימת "אפשרות סבירה" להכרעה לטובת קבוצת התובעים; הא, ותו לא. החמרת התנאים לאישור תובענה כייצוגית, ובירור רוב רובה של התביעה כבר בשלב אישור התובענה כייצוגית, חורגת מהאיזון שקבע המחוקק, ועל כן היא אינה ראויה" (שם, בפס' 15).

94. המבקשת מציינת כי לאור המתואר לעיל בהרחבה לגבי המסד הועבדתי ועילות התובענה, ניתן להיווכח בנקל כי עילות התביעה מבוססות על אדנים מוצקים של משפט ועובדה, ומעידים על למעלה מאפשרות סבירה כי השאלות הנדונות יוכרעו לטובת חברי הקבוצה.

95. יש לציין כי בתי המשפט קבעו כי כל אשר נדרש בשלב האישור הינו ראיות לכאורה לקיומה של עילה לכאורה (ר' ת"א (חי') 1169/07 בעניין לאה הראל נגד שטראוס מחלבות בע"מ, פורסם בנבו, עמוד 10 (להלן: "עניין הראל")).

ג. בקשה ייצוגית היא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין:

96. מקרה טיפוסי בו בקשה ייצוגית צפויה להיות הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת הוא מקרה שבו הסעד המגיע לכל אחד מחברי הקבוצה אינו גבוה מספיק בכדי להצדיק הגשת תביעה אישית. בקשות ייצוגיות כאלו אף כונו בעבר "בקשות ייצוגיות קלאסיות" (רע"א 3126/00 מדינת ישראל נ' א.ש.ת. ניהול פרויקטים וכוח אדם בע"מ, פ"ד נו(3) 220, 278.

97. במקרים כאלו, בקשה ייצוגית אינה רק הדרך היעילה ביותר לדיון בנושא, אלא היא ככל הנראה גם הדרך היחידה שבה יזכה עניינם של חברי הקבוצה לבירור משפטי. ואולם, גם כאשר סכום הבקשה מאפשר הגשת תביעות אינדיבידואליות, יתכן בהחלט שבקשה ייצוגית תהיה הדרך היעילה וההוגנת ביותר להכרעה בנושא. בין תכליות ויתרונות הבקשה הייצוגית מונה הפסיקה, בין השאר, את השגת השוויון במאזן הכוחות בין המתדיינים, היסכון במשאבי הצדדים ובמשאבי בית המשפט, ומניעת חוסר אחידות בפסיקות בתי המשפט השונים.

98. לעניין זה נקבע בפסיקה ועל ידי כבוד השופט קיסרי, בעניין הראל הנ"ל, כדלקמן:

"תכליתה של התובענה הייצוגית היא להתגבר על הכשל הנוצר בשל תופעת תת האכיפה (ראו: רע"א 3126/00 מדינת ישראל נ' א.ש.ת. ניהול פרויקטים וכוח אדם בע"מ, פ"ד נז(3) 220 (2003)), ואין כמו נסיבות המקרה שבפנינו כדי להמחיש את הצורך בתביעה לאכיפת הדין ולהרתעה מפני הפרתו. המשיבות טענו בקשר לכך כי הן החלו לסמן את המוצרים וכי מטרת התובענה הייצוגית אינה להעשיר את התובע אלא להביא לאכיפת הדין. טענה זו היא בבחינת "היא הנותנת", והעובדה שהמשיבות החלו לסמן את המוצרים כדין היא הראיה לנחיצותה של התביעה ולכך שהדין הופר על ידן. השאלה אם, באיזה אופן ועד כמה יש לחייב בנזקי הצרכנים היא עניין למשפט עצמו, ואין צורך להתעכב עליו ולהכריע בו בשלב זה, שהוא אך שלב מקדמי של אישור התביעה הייצוגית".

"דין דומה יחול לגבי טענת המשיבות שתובענה ייצוגית אינה הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת. גם בעניין זה ביקשו המשיבות להסתמך על מאפיינים אינדיבידואליים של כל אחד ואחד מציבור הצרכנים, וטענו בין השאר כי זכותן לטעון להגנתן מול כל אחד מיחיד הקבוצה טענות בעלות גוון אישי דוגמת אשם תורם, ויתור, השתק ומניעות. גם בטענות אלה אין ולא כלום. המשיבות הן אלה שהפרו בידועין ובכוונה תחילה את הוראת הדין בנוגע לסימון על גבי אריזות המוצרים, וקשה לראות אלו טענות יכולות המשיבות להעלות כלפי ציבור הצרכנים בכללותו או לגבי כל אחד מיחידיו בקשר להפרה זו של החוק על ידן. יתר על כן, גם אם ניתן היה להניח ששיקוליו של כל אחד ואחד מיחידיו ציבור הצרכנים בעת רכישת המוצרים הם שיקולים המיוחדים לו, לא ניתן לקבל את הטענה כי משום כך נשללים מן התובענה מאפייניה הייצוגיים. שיקוליהם האינדיבידואליים של יחידיו ציבור הצרכנים אינם שוללים את המסקנה שהתביעה הייצוגית היא הדרך ההולמת לביורר המחלוקת, שכן הכרעה בשאלות המשותפות של יחידיו הקבוצה מאפילה על הביורר האינדיבידואלי בנוגע לכל אחד מהם. זאת ועוד, אם הייתה מתקבלת טענה ממין זה, כי אז צריך היה לקבוע שאין תוחלת למוסד התובענה הייצוגית הצרכנית, שהרי לעולם ניתן לטעון, ואולי גם להראות, שונות בין יחידיו ציבור הצרכנים, שיקוליהם, העדפותיהם וכיוצא באלה".

99. כך, תנוק האישי שנגרם לכל אחת ואחד מחברי הקבוצה המיוצגת הוא נזק של כמה עשרות שקלים בלבד, והתמריץ להגשת תביעות אישיות הוא נמוך נוכח העלויות הכרוכות בניחול הליך משפטי נפרד ומשכו, לרבות העלות הכרוכה בייצוג משפטי הולם ובחוות דעת מומחה.

100. יתרה מכך, ריבוי תביעות אישיות אינו רצוי מטעמים של יעילות מערכתית ומניעת בזבוז זמן שיפוטי יקר. מצב של ריבוי תביעות אישיות יוצר עלויות מיותרות למערכת המשפט, וגורם לעומס על מערכת עמוסה בלאו הכי. אם לא די בכך, הרי שמצב של ריבוי תביעות אישיות אף עלול להוביל לפסיקות שונות ואף סותרות. ניהול תובענה ייצוגית מציב חלופה שבה תביעותיהם של כל הנפגעים יוכרעו במסגרת הליך אחד, ומבלי שבת המשפט יידרשו לדון באותם עניינים מספר פעמים.

101. המבקשת תטען כי מן הטעמים המפורטים לעיל, הדרך היעילה ביותר לבירור המחלוקות בנסיבות דנא הוא במסגרת תובענה ייצוגית.

ד. דרישת תום הלב וייצוג הולם:

102. המבקשת מגישה תביעתה זו בתום לב לאור התנהגות המשיבות כלפיה, ורצונה לזכות בפיצוי עבור עצמה ועבור הקבוצה אותה היא מייצגת, מגמתה להרתיע את המשיבות מלחמשיך ולפגוע בקהל לקוחותיהן.

103. המבקשת היא בעלת האמצעים הנדרשים לצורך בירור הליך זה, וכי עורכי הדין המייצגים אותה הם עורכי דין בעלי ניסיון בתחום, ויש ביכולתם כדי להעמיד לקבוצה ייצוג משפטי הולם וראוי לאור התמחותם בתחום התובענות הייצוגיות.

ה. שכר טרחה וגמול למבקש הייצוגי:

104. תקנות תובענות ייצוגיות, תשי"ע 2010, מורות כי יש לפרט במסגרת בקשה לאישור תובענה ייצוגית גם את דרך חישוב הגמול לתובע המייצג ושכר טרחה לבאי כוחו. סעיף 23(ב) לחוק התובענות הייצוגיות- המתייחס לשכר טרחת עורך דין- קובע כדלקמן:

- (1) " קביעת שיעור שכר הטרחה של בא כוח מייצג לפי סעיף קטן (א), יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:
- (2) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;
- (3) מורכבות ההליך, הטרחה שטרח בא הכוח המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, וכן ההוצאות שהוציא לשם כך;
- (4) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית;
- (5) האופן שבו ניהל בא הכוח המייצג את ההליך;

(6) הפער בין הסעדים הנתבעים בבקשה לאישור לבין הסעדים שפסק בית המשפט בתובענה ייצוגית.

105. ואילו סעיף 22(ב) לחוק תובענות ייצוגיות- המתייחס לגמול לתובע הייצוגי, קובע כדלקמן:

(1) "בקביעת שיעור הגמול יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(2) הטרחה שטרח התובע המייצג והסיכון שהטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, בפרט אם הסעד המבוקש בתובענה הוא סעד הצהרתי;

(3) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(4) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית;

106. הח"מ מציעים כי גובה השכ"ט והגמול ייקבעו באחוזים מגובה החטבה אשר תינתן לחברי הקבוצה, ובשל כך, אנו מציעים כי בקביעת סכומים אלו, בית המשפט הנכבד יתחשב, בין היתר, בעניינים הבאים והדבר אם עוגן לעיל בדרישה לתשלום גמול ושכ"ט.

א. התועלת שצמחה לחברי הקבוצה

ב. מידת חשיבות בקשת האישור מבחינה ציבורית.

ג. עבודתם היסודית של הח"מ בהגשת בקשת האישור.

107. לבקשה זו מצורף תצהיר המבקשת ומסומן 12

סיכום:

✓ הסמכות המקומית והעניינית לדון בבקשה זו ובבקשה הייצוגית המצורפת אליה, נתונה לבית המשפט המחוזי בחיפה.

✓ אשר על כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לזמן את המשיבות לדין, להכיר בבקשה זו כתובענה ייצוגית, לנוכח האמור בבקשה ובכתב התביעה, וליתן נגד המשיבות את הסעדים המצוינים בתחילת הבקשה.

✓ להגדיר את הקבוצה שבשמה תנוהל הבקשה, בהתאם לסעיף 10(א) לחוק תובענות ייצוגיות.

✓ ליתן כל הוראה אחרת המתחייבת בנסיבות העניין והמצויה בגדר סמכותו של ביהמ"ש המחוזי.

✓ להורות על מתן צווי עשה וצווים הצהרתיים כמפורט לעיל.

✓ במסגרת הדיון בבקשה ובתובענה הייצוגית, לחייב את המשיבות, להגיש ולגלות כל חומר, חישובים, דוחות כספיים, נתונים, פרסומים, הודעות וכל נתון שיסייע להגדרת הקבוצה, אישוש נתונים, חישוב סכומים, היקף התופעה וכל נתון אחר שנקט בהווה ו/או בעבר בידי המשיבות עובר להגשת בקשה זו.

✓ לפסוק תשלום גמול מיוחד למבקשת בגין פעילותה למען קבוצת המבקשים.

✓ לאשר שכר טרחה הולם לעורכי הדין בגין הכנת הבקשה, התצהירים והבקשה הייצוגית, מכל סכום שייפסק לטובת הקבוצה שייצוגה מבוקש כפי שהוגדרה בבקשה זו ו/או כפי שיימצא ביהמ"ש הנכבד לנכון.

✓ לחייב את המשיבות בתשלום הוצאות הבקשה בצירוף שכ"ט עו"ד והכל בצירוף מע"מ.

האני טנוס, עו"ד

ניזאר טנוס, עו"ד

טנוס עורכי דין
ב"כ המבקשת

תוכן נספחים

עמוד 27	כתב תביעה	נספח 1
עמוד 40	82603 נספח 2- צו הגנת הצרכן	נספח 2
עמוד 51	82604 נספח 3- תקן 1145	נספח 3
עמוד 91	חוות הדעת טרה - החברה המרכזית	נספח 4
עמוד 125	חוות דעת מוצרי יעקבס	נספח 5
עמוד 158	חוות דעת מוצרי חברת כפיר	נספח 6
עמוד 171	חוות דעת משק סיימן	נספח 7
עמוד 190	חוות דעת יורו מחלבות	נספח 8
עמוד 212	- החלטת אישור וינוקר	נספח 9
עמוד 236	החלטת בית משפט עליון בערעור	נספח 10
עמוד 253	חות דעת וינקר	נספח 11
עמוד 272	תצהיר המבקשת	נספח 12

נספח 1

כתב תביעה
עמודים 27 עד 39

בבית המשפט המחוזי בחיפה

מועד החתימה על המסמך: 11/08/2024

בעניין שבין :

רות קוליאן ת.ז. מס' 040683468

מרחוב הרמחל 3, פתח תקווה

דוא"ל: bmrk2704@gmail.com

טלפון: 053-5567557

ע"י ב"כ עוה"ד האני טנוס 22781 ו/או עו"ד ניזאר טנוס 63280

טנוס עורכי דין

מרחוב אליהו הנביא 1 חיפה

טלפון: 04-8880860, פקס': 04-6801900

דוא"ל: office@tannous-law.com

התובעת

נגד

1. החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ ח.פ. 510482136,

מרחוב הרב כהנמן 129, בני ברק.

2. גבינות משק יעקובס בע"מ, ח.פ. 513208785

רחוב הישיבה, כפר הרא"ה.

3. גבינות הכפר בע"מ, ח.פ. 512364183

מרחוב הקישון 6, יבנה, 8110002

4. א.א. סיימן סחר בע"מ, ח.פ. 511120321

מרחוב הסדנאות 4, הרצליה, 4672831

5. יורו מחלבות אירופה (גטלד-פרוסט) בע"מ, ח.פ. 520034828

מרחוב נחל חריף 4, יבנה, 8122216

הנתבעות

תובענה ייצוגית

בהתאם לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006

א. מידע על הצדדים :

1. התובעת הינה תושבת העיר פתח תקווה. התובעת תהיה מיוצגת ע"י ב"כ הנ"ל ואשר

כתובתם לצורכי המצאת כתבי בי-דין הנה כמצוין לעיל.